Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum
Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 59

Alter. Maior est iniquitas mea ꝙ̃ vt ve-
niam merear. ⁊ verax. licet nil eis profuit
infidelis cõfessio. Hec itaq; tres ꝯfessiõis
obseruantie iũcte quattuor superioribus
cõpunctiõis: septenariũ implẽt. Iam ꝟo
sic cõpunctꝰ: ⁊ sic cõfessus: ac ꝓpria ꝑind
certus de vita certꝰ quoq; nihilominꝰ es
(vt arbitror) vacuo nequaq̃ noĩe appella
ri Iesum eũ qui in te talia valuit ⁊ voluit
oꝑari. nec vacue subsecutũ fuisse baculuꝫ
quẽ ꝓmiserat. Nõ venit vacue. quia non
venit vacuꝰ. Nam quõ vacuꝰ in quo ha-
bitauit plenitudo? Neq; enim ei datus ẽ
ad mensurã spiritꝰ. Deniq; ⁊ venit in ple-
nitudine tẽporis: plenũ ꝑinde venire se ĩ-
dicans. Bene plenũ quẽ vnxit pater oleo
leticie pre consortibꝫ suis. Unxit et misit
plenũ gratie ⁊ veritatis. Unxit vt vnge-
ret. Omes ab eo vncti sunt qui de pleni-
tudine eius meruerunt accipe. Ideo ait.
Spiritꝰ dñi sup me: eo ꝙ vnxerit me. ad
annunciandũ mãsuetis misit me: vt me-
derer cõtritis corde. vt ꝑdicarẽ captiuis ĩ-
dulgentiã: ⁊ claudis apertionẽ. vt ꝑdica-
rem annũ placabilẽ dño. Ueniebat vt au
dis vngere ꝯtritiões nostras ac lenire do
lores. Ideoq; venit vnctꝰ. venit mansue
tus ⁊ mitis ⁊ multe misericordie oĩbꝫ ĩ
uocantibꝫ se. Sciebat se ad infirmos de
scendere: exhibuitq; qualẽ oportuit. Et q̃
niam multe erãt infirmitates: multa q̃ꝫ ꝓ
uidus medicꝰ medicamĩa curauit afferre
Attulit spm̃ sapiẽ ⁊ intellectꝰ. spm̃ ꝯsilij ⁊
fortitudinis. spm̃ sciẽ ⁊ pietatꝭ. ⁊ spũm ti-
H moris dñi. ¶ Uides q̃t phialas plenas
odoramẽtis celestꝭ medicꝰ ꝑparauit ad sa
nãda vulnera illiꝰ miseri q̃ incidit ĩ latro
nes. Septẽ sunt numero: septẽ fortasse ꝑ
fatis oscitatiõibꝫ excitãdis accõmodate.
Spũs eni vite erat ĩ phialis. Ex his ꝑfe
cto infudit oleũ meis vulneribꝫ. Infudit
⁊ vinũ: sꝫ minꝰ q̃ olei. Sic nẽpe ꝯgruebat
infirmitatibꝫ meis: vt miscdiam superexal
taret iudicio. quẽadmodũ vinũ oleo sup-
ferẽ infusum. Attulit ꝑinde q̃nq; cados
olei. vini nõ nisi duos. Uinũ siq̃dẽ timor
tm̃ ⁊ fortitudo fuere. reliq̃ q̃nq; oleũ ꝓpa
suauitate designãt. In spũ deniq; fortitu
dinis tãq̃ potẽs crapulatꝰ a vino descẽ-
dit ad inferos. ꝯtriuit portas ereas. ⁊ ve-
ctes ferreos ꝯfregit. alligauit fortẽ. ⁊ vasa
captiuitatis eripuit. Descendit nihilomi-
nus in spũ timoris. sꝫ timẽdꝰ nõ timidꝰ.
O sapiẽtia quãta arte medẽdi in vino et
oleo aĩe mee sanitatẽ restauras. fortiter su
auis. ⁊ suauiter fortis. Fortis ꝓ me ⁊ sua
uis mihi. Deniq; attingis a fine vsq; ad
finẽ fortiter. ⁊ disponẽs oĩa suauiter. ꝓ-
pellens inimicũ ⁊ infirmũ fouẽs. Sana
me dñe ⁊ sanabor. psallã ⁊ ꝯfitebor nomi
ni tuo: ⁊ dicã. Oleũ effusum nomẽ tuum.
Nõ vinũ effusum. nolo eni vt intres ĩ iu-
diciũ cũ seruo tuo: sꝫ oleũ. q2 coronas me
in misericordia ⁊ miseratiõibꝫ. Oleũ pla-
ne. qd̃ dũ supnatat cunctis q̃bꝫ immiscẽ
liquoribꝫ: liquido illud designat nomen:
qd̃ est sup oĩe nomẽ. O nomẽ presuaue
⁊ ꝑdulce. O nomen ꝑclarũ ꝑelectũ ⁊ ꝑex-
celsum ⁊ superexaltatũ in secula. Hoc vero
oleũ qd̃ exhilarat faciẽ homĩs. qd̃ caput
ieiunãtis impinguat: vt oleũ peccatoris
nõ sentiat. Hoc nomẽ nouũ qd̃ os domi
ni nominauit. quod ⁊ vocatuꝫ est ab an-
gelo priusq̃ in vtero cõciperet. Hoc non
solũ iudeus: sed quicũq; inuocauerit sal-
uus erit. intantuꝫ vsq;quaq; effusum est.
Hoc pater donauit filio spõso ecclesie do
mino nostro Iesu christo qui est benedi-
ctus in secula Amen. ¶ Sermo. xviij.

Utamus ne sa P
pientis ꝓcessum est in sanctuario dei
dum scrutamur mirabile sacra-
mentũ. an ad ꝑscrutanduꝫ adhuc si quid
restat: audemꝰ spiritũ ad interiora sequi.
Spũs nẽpe iste scrutaẽ nõ solũ hoĩꝫ cor
da ⁊ renes. sꝫ etiã ꝓfunda dĩ. ⁊ siue ad nr̃a
siue ad alia: securꝰ seq̃r eũ quocunq; ierit.
Tm̃ vt custodiat corda nr̃a ⁊ ĩtelligẽtias
nr̃as. ne forte cũ nõ aderit: adesse putemꝰ
nostraq; ꝓ ipo seq̃mur sensũ deuiãtes. Ue
nit nãq; et vadit ꝓut vult. ⁊ nẽo facile scit
vñ veniat aut q̃ vadat. At istd̃ sine dãno
fortasse salutꝭ nescire lꝫ. Ceterꝫ qñ veiat vł
qñ vadat: id plane ꝑiculosissime ignoraẽ.
Cũ eni he spũsścti circa nos dispẽsatorie
q̃dẽ vicissitudines vigilãtissime nõ obser
uãẽ. fit vt nec absentẽ d̃sideres: nec pñteꝫ
glĩfices. Nẽpe q̃ idcirco recedit vt auidꝰ
req̃raẽ. q̃nã mõ si abesse nesciẽ req̃riẽ? Et
rursũ. q̃ dignãẽ ad ħ redit vt ꝯsoleẽ. q̃liter
digne ꝓ sua maiestate suscipiẽ si nec adeẽ
sentiẽ? Qui ergo q̃ igrat abscessũ p3 seductõi
⁊ q̃ reditũ nõ obsuat: erit ingta visitatõi.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0059
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt